

Бай Ангел Белия (клекналият вдясно) като войник.

Годините безмилостно се изнизват. Споменът за Бай Ангел Белия започва да бледнее. Този невероятно добър и невероятно талантлив градчанин остана в съзнанието ни с две прозвища: Бай и Белия. Великолепен ортопед, без да е завършил хуманитарна медицина. От малък носи в душата си желание да помага на сакати, на напълно недъгави хора. И не само е помагал, лекувал е с вълшебните си пръсти и ръце. Казвал ми е, че не знае откъде идва силата му. "Усещам болното място, виждам с леко опипване счупените кости. Някаква необяснима сила ме направлява и аз се подчинявам на нея. Костната система на човека е сложна и винаги съм внимавал. Неуспехи нямам. Получил съм хиляди благодарности, получил съм любов от стотици излекувани болни не само от моето село, но също така от нашия край и от цялата страна." Бил е лагерист в Белене. Той споделя с тъжна усмивка: "Това беше незаменима школа за мен. Не съм имал нито един ден без работа. Някои от лагеристите получаваха злополуки по време на всекидневните физически натоварвания. Други намираха страданията си при малко по-различни обстоятелства. Мисля, че е ясно за какво става дума".

Веднъж го попитах дали в сегашния ни политически живот има хора, които е познавал от лагера в Белене. Отговори ми: Да! Не пожела да посочи имена и не му се обидих. Вероятно не искаше да говори за хора, които не е уважавал, вероятно не е искал да петни сърцето си с лоши спомени.

Бай Ангел Белия обичаше да се шегува. Бяхме в стаята за посрещане на гости. Той ми каза да погледна към стената срещу входната врата. Погледнах - нарисувани два заека. В далечината се мярка ловец. Единият заек, много разтревожен, казва на другия: Да се махаме, идва ловец! Другият заек небрежно отговаря: Не бой се, това е Ангел Белия!

Смях, шеги, доброта.

Не съм предполагал, че от негов събеседник ще се превърна в негов пациент. Лекомислени хора ме пребиха на улицата. Пострадаха зъбите ми, черепа, счупиха лявата ми ръка. И ето ме при Бай Ангел с молба да ми помогне. С голяма загриженост старият човек ме помоли да му разкажа всичко, без да скривам и най-малките подробности. Той се усмихна горчиво и ми рече (думите му няма да забравя): "Няма да оправяш света, както не го оправих и аз!". След това ме накара да седна до него, от дясната му страна. Седнах и с ловки движения той хвана ръката ми. Това беше за по-малко от секунда. Причерня ми и същевременно усетих облекчение. Болката изчезна. Отокът между китката и лакътя видимо започна да се смалява. До нас се изправи съпругата му, стара и приведена жена. Тя постави на ниската масичка лентички изрязани от картон. Бай Ангел обви счупеното място с картонените лентички, след което ги стегна с бинт. Рече ми: "Готов си. Можеш да свалиш превръзката без мене само след месец. Па... извинявай за болката. Понякога без нея не можем да се оправим. Такъв е животът, млади човече!".

Тогава наистина бях все още млад човек. Мислех си, че морето е до коленете ми. Мислех си, че всичко, което хвърчи, се яде. Но младостта затова е младост, да ни извисява и приземява. Понякога при това приземяване падаме и леко се натъртваме. Но пак ни е хубаво, защото младостта е тайнство.

Това са пак негови думи, които накратко преразказах. И той ми даде пример от лечителската си дейност. При него дошъл офицер от армията, претърпял катастрофа. Лекувал се в различни болници. И най-добрите ортопеди не могли да му помогнат. Костите на офицера зараснали накриво. Пенсioniрали болния, дали му добра пенсия и му пожелали живот и здраве. Офицерът казал, че е от Южна България. Че не може без военната служба, защото неговото призвание е да работи с войници. Допълнил: "Съгласен съм да приема и най-болезненото лечение". Бай Ангел го прегледал и му казал, че зле са зараснали костите и трябва да се чупят наново. Офицерът се съгласил. Бай Ангел казал на съпругата си да приготви легло за госта, защото лечението щяло да продължи месеци. И започнали. Той чупил, слагал шини, пак чупил и пак слагал шини. Това продължило наистина дълго, почти година. Когато всичко свършило, офицерът подал молба за преглед във военно-медицинска комисия. Бил одобрен и се върнал в армията като напълно здрав човек.

Много са примерите за голямата му човечност. За добрите му дела. Нека не го забравяме и нека се поклоним на гроба му. В този полузабравен вече гроб почиват костите на светец.

Бай Ангел Белия - спомен за вълшебния народен лечител от село Градец

Написано от ivailo

Вторник, 05 Юни 2012 04:05

вестник Видин брой 77 11-14 ноември 2010 Цветан ОПРИН